

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 17/04-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. januára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. V. R., bytom P., zastúpenej advokátom JUDr. J. M., .P., ktorou namietala porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde v Bardejove pod sp. zn. Nc 105/02 a na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 3 Cop 28/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. V. R. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 19. januára 2004 doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 21. januára 2004, označeným ako „Sťažnosť“ JUDr. V. ., bytom P. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpená advokátom JUDr. J. M., P, namieta porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom na Okresnom súde v Bardejove (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. Nc 105/02 a na Krajskom súde v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 3 CoP 28/03.

Požaduje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým by vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy nečinnosťou a priet'ahmi okresného súdu, ako aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru zo strany okresného súdu a krajského súdu. Ďalej požaduje zrušenie rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, vrátenie veci na opätovné konanie a rozhodnutie a priznanie finančného zadosťučinenia ako náhrady nemajetkovej ujmy v nešpecifikovanej výške.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. Nc 105/02 z 27. januára 2003 bol zamietnutý návrh sťažovateľky na určenie výživného na čas do rozvodu manželstva pre mal. deti A. a M. R. proti otcovi týchto detí Ing. J. R. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 CoP 28/03 z 25. novembra 2003 bol rozsudok okresného súdu potvrdený s právoplatnosťou dňom 29. decembra 2003. Podľa názoru sťažovateľky oboma rozsudkami bol porušený zákon, keďže sa sťažovateľke nedostalo spravodlivého súdneho konania, pričom v konaní vedenom na okresnom súde došlo aj k priet'ahom.

Oba rozsudky vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu, keďže okresný súd nevykonal všetky potrebné dôkazy a krajský súd tento nedostatok nenapravil. Krajský súd uviedol, že sťažovateľkou navrhovaný výsluch mal. detí by narušil ich psychickú rovnováhu ako aj vzťahy s rodičmi. Pritom krajský súd nemá dostatok odborných schopností, aby mohol uvedené otázky posúdiť. Neboli pripustené ani ďalšie návrhy na výsluch svedkov. Súd jednostranne vychádzali z tvrdení Ing. R.

Okresný súd bol dlho nečinný, následkom čoho došlo v konaní pred ním ku priet'ahom. Túto skutočnosť osvedčil aj predseda okresného súdu v liste z 23. marca 2003.

Z rozsudku krajského súdu č. k. CoP 28/03-92 z 25. novembra 2003 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. Nc 105/02 z 27. januára 2003, ktorým sa zamietol návrh sťažovateľky na určenie výživného na čas do rozvodu manželstva. Podľa

názoru okresného súdu a krajského súdu sťažovateľka nepreukázala, že by v inkriminovanom období, za ktoré sa požadovalo výživné, nebol Ing. R. vyživovaciu povinnosť plnil. Nebolo totiž jednoznačne preukázané, že by manželia do rozvodu nevedli spoločnú domácnosť. Z celého radu konkrétnych skutočností vyplýva, že viedli spoločnú domácnosť, resp. spoločne hospodárili. Sťažovateľkou navrhovaný výsluch mal. detí by mohol narušiť ich vzťah k obom rodičom a ich psychickú rovnováhu. Okrem toho v čase, za ktorý sa výživné požaduje, mali deti ešte málo rokov a je diskutabilné, či by si rozhodné skutočnosti pamätali. Pokiaľ sťažovateľka predložila čestné prehlásenia detí, tieto sčasti odporujú niektorým tvrdeniam samotnej sťažovateľky.

Z prípisu predsedu okresného súdu z 27. marca 2003 vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. Nc 105/02 bol okresný súd od 17. januára do 17. septembra 2002 nečinný, pričom šlo o prietah zavinený súdom. Dňa 27. januára 2003 bolo meritórne vo veci rozhodnuté.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Nc 105/02 treba sťažnosť považovať za oneskorene podanú. Je síce pravdou, že v konaní pred okresným súdom vznikli priet'ahy, avšak tieto priet'ahy sa ukončili 27. januára 2003, keď okresný súd rozhodol vo veci samej, resp. o týchto priet'ahoch sa sťažovateľka dozvedela najneskôr z vyjadrenia predsedu okresného súdu z 23. marca 2003. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd poskytuje ochranu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zásadne vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva trvá (mutatis mutandis I. ÚS 235/03). Keďže sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu až 20. januára 2004, stalo sa tak dávno po uplynutí zákonnej lehoty.

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú, pokiaľ sa ňou namieta porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkami okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Nc 105/02 a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 CoP 28/03.

Sťažovateľka namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v podstate na tom základe, že okresný súd a krajský súd nevyhoveli všetkým jej dôkazným návrhom, pričom výsledok súdneho konania nie je v súlade s očakávaniami sťažovateľky.

V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné konštatovať, že z ustanovenia čl. 6 ods. 1 dohovoru nevyplýva právo na to, aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkou účastníka konania. Neúspech v spore nie je porušením tohto základného práva. Navyše treba uviesť, že krajský súd náležitým spôsobom vyhodnotil dôkazy, na základe ktorých dospel k skutkovému záveru o tom, že Ing. R. plnil vyživovaciu povinnosť v žalovanom období. Rovnako krajský súd zdôvodnil aj skutočnosť, prečo ďalšie dôkazné návrhy sťažovateľky nepovažoval za potrebné. Ústavný súd nevidí dôvod, aby tieto závery krajského súdu spochybnil a nahradil ich vlastnými závermi.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2004